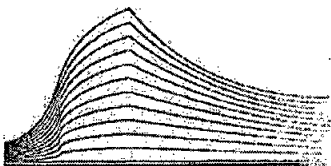

Kopie

Afgeleverd aan: Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel
Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

Repertoriumnummer
2016/ 2991
Datum van uitspraak
1 december 2016
Rolnummer
2013/AB/482

Uitgifte

Uitgereikt aan

op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

zevende kamer

Arrest

COVER 01-00000719078-0001-0015-01-01-1

SOCIALE ZEKERHEIDRECHT WERKNEMERS - ziekteverzekering
tegensprekelijk arrest
definitief
kennisgeving per gerechtsbrief (art. 580, 2°, Ger. W.)

1. D

eerste appellante,

2. D

tweede appellant,

3. D

appellante,

derde

4. D

allen vertegenwoordigd door mr. VANDE MOORTELE Jan, advocaat te 9000 GENT, Groot-Brittanniëlaan 12-18,

tegen

1. LANDSBOND DER CHRISTELIJKE MUTUALITEITEN, met zetel te Haachtsesteenweg, 579 bus 40, 1031 BRUSSEL, eerste geïntimeerde, vertegenwoordigd door mr. COLELL A. S. loco mr. VAN OBBERGHEN Olivier, advocaat te 1800 VILVOORDE, Mediaan 28 B

2. RIJKSINSTITUUT VOOR ZIEKTE- EN INVALIDITEITSVERZEKERING, met zetel te 1150 BRUSSEL, Tervurenlaan, 211, tweede geïntimeerde, vertegenwoordigd door mr. STAELS C. loco mr. VERHEYLEWEGHEN Claude, advocaat te 1785 MERCHTEM, Kalkovenlaan, 75

*

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel het volgend arrest uit:

Gelet op de stukken van rechtspleging, in het bijzonder op:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het arrest van dit arbeidshof en deze kamer van 13 augustus 2014 en de daarin vermelde stukken van de rechtspleging,

- de neergelegde conclusies,
- het schriftelijk advies van het openbaar ministerie, neergelegd ter griffie op 11 oktober 2016 door waarnemend advocaat-generaal Nathalie Van den Brande,
- de replieken op dit schriftelijk advies, neergelegd ter griffie op 7 november 2016 en 9 november 2016 voor het RIZIV en op 8 november 2016 voor de LCM en de partijen D ;
- de voorgelegde stukken.

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare terechtzitting van 15 september 2016, waarna de debatten werden gesloten. Aan het openbaar ministerie werd een termijn toegekend voor neerlegging van het schriftelijk advies tot 30 september 2016. Gezien het feit dat het schriftelijk advies op 11 oktober 2016 ter griffie werd neergelegd, werd de termijn voor neerlegging van een repliek door de partijen verlengd tot 8 november 2016. De zaak werd vervolgens in beraad genomen en voor uitspraak gesteld op heden.

*

DE FEITEN EN DE RECHTSPLEGING.

1.

Wijlen mevrouw V was een zelfstandige verpleegster. Bij een onderzoek, ingesteld door de toenmalige Dienst voor Geneeskundige Controle van het Rijksinstituut voor Ziekte en Invaliditeitsverzekering, werden een aantal inbreuken vastgesteld op de reglementering van de ziekteverzekering. Mevrouw V zou een aantal prestaties aangerekend hebben aan de ziekteverzekering, die niet beantwoordden aan de vereisten van de nomenclatuur.

Na de kennisgeving van de resultaten van dit onderzoek werd mevrouw V op 22 februari 1996 uitgenodigd om vrijwillig over te gaan tot terugbetaling aan de betrokken mutualiteiten van de volgens de vaststellingen ten onrechte aangerekende verstrekkingen. Mevrouw V heeft aldus op 18 maart 1996 een bedrag van 11 591,08 € terugbetaald aan de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten

2.

In de loop van het jaar 1997 werd mevrouw V opgeroepen voor de Beperkte Kamer van de dienst voor Geneeskundige Controle, teneinde zich (tuchtrechtelijk) te verantwoorden voor het onrechtmatig in rekening brengen van prestaties in de ziekteverzekering.

Op 14 januari 1998 legde de Beperkte Kamer aan mevrouw V een sanctie op in de vorm van een verbod voor de verzekeringsinstellingen om gedurende een periode van acht maanden tussen te komen in de kosten van de geneeskundige verstrekkingen, die door mevrouw V zouden verstrekt worden. Mevrouw V heeft beroep aangetekend tegen deze beslissing bij de Commissie van Beroep, eveneens ingesteld bij het Rijksinstituut voor Ziekte en Invaliditeitsverzekering. Bij beslissing van 26 februari 1999 heeft de Commissie van Beroep het beroep van mevrouw V gedeeltelijk ingewilligd. De opgelegde sanctie van uitsluiting uit het recht op tussenkomst in de kosten van geneeskundige verstrekkingen werd beperkt tot drie maanden.

Mevrouw V heeft daarop een cassatieberoep ingesteld bij de Raad van State. Bij arrest van 2 oktober 2003 heeft de Raad van State de beslissing van de Commissie van Beroep vernietigd op basis van een gebrek aan motivering. De Raad van State oordeelde dat de Commissie van Beroep onvoldoende geantwoord had op het verweer dat mevrouw V had aangevoerd met betrekking tot de betwiste prestaties voor wondverzorging.

3.

Naar aanleiding van het arrest van de Raad van State heeft mevrouw V op 20 januari 2005 de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten gedagvaard voor de rechtbank van eerste aanleg te Brussel in terugbetaling van het bedrag dat zij op 18 maart 1996 had gestort. Op 21 februari 2005 heeft de Landsbond het Rijksinstituut voor Ziekte en Invaliditeitsverzekering gedagvaard in tussenkomst ten einde hem het tussen te komen vonnis te horen gemeen verklaren. Bij vonnis van 23 mei 2008 heeft de rechtbank van eerste aanleg te Brussel zich onbevoegd verklaard om kennis te nemen van de vordering en heeft zij de zaak verwezen voor de arbeidsrechtbank te Brussel.

Mevrouw V overleed op 4 april 2010. Bij beslissing van 27 september 2011 stelde de Commissie van Beroep het verval van de administratief-tuchtrechtelijke procedure vast ingevolge het overlijden van wijlen mevrouw V. Bij akte van 28 december 2011 hebben de erfgenamen van mevrouw V de procedure hervat voor de arbeidsrechtbank.

Bij vonnis van 27 februari 2013 heeft de arbeidsrechtbank te Brussel de vordering ten aanzien van de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten ongegrond verklaard op basis van de ingetreden verjaring en de vordering in tussenkomst en vrijwaring tegen het Rijksinstituut voor Ziekte en Invaliditeitsverzekering zonder voorwerp verklaard.

De erfgenamen van mevrouw V hebben hoger beroep ingesteld tegen dit vonnis

4.

Bij arrest van 13 augustus 2014 heeft het hof het hoger beroep ontvankelijk en reeds gedeeltelijk gegrond verklaard. Het hof hervormde het bestreden vonnis in zoverre het de vordering van de erfgenamen van mevrouw V : verjaard verklaarde.

Het hof oordeelde verder reeds dat de erfgenamen van mevrouw V , ondanks het feit dat deze vrijwillig tot terugbetaling was overgegaan, principieel gerechtigd waren om in functie van de latere procedures, de terugvordering te vragen van wat zij betaald had. Het hof oordeelde echter ook dat de erfgenamen van mevrouw V het onverschuldigd karakter van de betaling - en dus de gegrondheid van de terugvordering - niet konden afleiden uit het vernietigingsarrest van de Raad van State.

Het hof stelde verder vast dat geen enkele van de partijen - en in het bijzonder niet de erfgenamen van mevrouw V op wie de bewijslast berustte van de onverschuldigde betaling - besloten hadden over de feitelijke elementen van het dossier. De heropening van de debatten werd bevolen om partijen toe te laten verder te besluiten. Het hof duidde in zijn tussenarrest ook een aantal problemen aan, waarover het raadzaam zou zijn dat partijen verder standpunt zouden innemen. Het hof verwijst daarvoor naar zijn tussenarrest. Partijen hebben in hun besluiten standpunt ingenomen over de vragen die het hof had gesteld.

VERDERE BEOORDELING.

1.

De erfgenamen van mevrouw V jevestigen, in antwoord op één van de vragen die gesteld was in het kader van het tussenarrest, dat zij wel degelijk de terugbetaling vorderen van alle sommen die zij destijds aan de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten terugbetaald hebben. Inhoudelijk brengen zij, zoals in hun besluiten voor het tussenarrest, slechts een argumentatie aan met betrekking tot de prestaties "wondverzorging" die door het Rijksinstituut voor Ziekte en Invaliditeitsverzekering verworpen werden. Zij menen echter tot een volledige terugvordering te kunnen overgaan op basis van de overschrijding van de redelijke termijn. Zij verwijzen daarbij naar het feit dat thans reeds meer dan 19 jaar verstreken zijn sinds het eerste proces-verbaal van vaststelling. Door het verstrijken van deze termijn zouden zij in de onmogelijkheid zijn om nog een gepaste bewijsvoering aan te brengen.

Met betrekking tot de prestaties "wondverzorging" verwijzen zij naar wat gesteld werd in het arrest van de Raad van State van 2.10.2013, nl. dat de nomenclatuur van de geneeskundige verzorging geen enkele definitie bevat van wat onder wondverzorging moet worden verstaan. Gelet op de onduidelijkheid van de nomenclatuur kon aan mevrouw V niet ten laste gelegd worden prestaties te hebben aangerekend die, volgens haar, onder dit begrip vielen.

2.

Het Rijksinstituut voor Ziekte en Invaliditeitsverzekering voert in de eerste plaats blijkbaar opnieuw aan dat geen terugvordering mogelijk is, omdat mevrouw V. vrijwillig tot terugbetaling was overgegaan. Zij merkt in dit verband op dat de administratiefrechtelijke beslissing van de Beperkte Kamer en de Commissie van Beroep losstaan van de vrijwillig terugbetaling.

Volgens het Rijksinstituut voor Ziekte en Invaliditeitsverzekering is er geen schending van de redelijke termijn. Indien dit toch het geval geweest zou zijn, dan had de Commissie van Beroep daaruit niet kunnen afleiden dat de administratieve procedure onontvankelijk was of vervallen. Enkel zou de Commissie van Beroep de opgelegde sanctie hebben kunnen verminderen of zich beperken tot een schuldigverklaring. Dit laatste zou geen invloed gehad hebben op de verplichting tot terugbetaling van de onverschuldigd ontvangen uitkeringen. De lange duur van de administratiefrechtelijke procedure heeft ook geen invloed op de bewijsvoering. Er bestaat een zeer uitgebreid feitenrelaas, waarin verwezen wordt naar de feitelijke vaststellingen en de verklaringen. Daarnaast worden 4 processen-verbaal van verhoor van verzekerden neergelegd, 4 processen-verbaal van verhoor van geneesheren en 1 proces-verbaal van verhoor van mevrouw V.

Met betrekking tot de omschrijving van het begrip “wondverzorging” geeft het Rijksinstituut voor Ziekte en Invaliditeitsverzekering, in antwoord op de door het hof in zijn tussenarrest gestelde vraag, aan dat er geen enkele “officiële” interpretatie van het begrip door één van de diensten van het Rijksinstituut bestaat. Volgens het Rijksinstituut was een dergelijke interpretatie ook niet noodzakelijk. Het begrip op zich is voldoende duidelijk en voor elke burger, en a fortiori voor een verpleegkundige, begrijpelijk. Een “wonde” veronderstelt steeds een open wonde, d.w.z. een doorbreking van het huidweefsel.

Het Rijksinstituut voor Ziekte en Invaliditeitsverzekering verwijst ten slotte naar een aantal verklaringen en uittreksels uit het feitenrelaas voor de Beperkte Kamer (replikconclusies op het advies van het openbaar ministerie) om aan te tonen dat in de weerhouden tenlasteleggingen steeds voldoende duidelijk vaststond dat er geen sprake was van een wondverzorging.

3.

De Landsbond der Christelijke Mutualiteiten sluit zich aan bij de conclusies van het Rijksinstituut voor Ziekte en Invaliditeitsverzekering. Zij stelt verder dat de beslissingen van de Commissie van Beroep uitvoerbaar zijn bij voorraad en dat zij dus in de onmogelijkheid was tot terugbetaling over te gaan zolang er, na het arrest van de Raad van State, geen nieuwe beslissing werd genomen door de Commissie van Beroep.

4.

In het tussenarrest werd reeds definitief beslist dat de erfgenamen van mevrouw V. toch de terugbetaling konden vorderen ook als deze laatste “vrijwillig” was

overgegaan tot terugbetaling van de betwiste prestaties. Op deze grief van het Rijksinstituut voor Ziekte en Invaliditeitsverzekering moet dan ook niet verder ingegaan worden.

5.

Ten onrechte beroepen de erfgenamen van mevrouw V: zich op het overschrijding van de redelijke termijn in de zin van art. 6 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. Zoals het Rijksinstituut voor Ziekte en Invaliditeitsverzekering terecht opmerkt, moet er een duidelijk onderscheid gemaakt worden tussen de "tuchtrechtelijke" administratieve procedure voor de Beperkte Kamer en de Commissie van Beroep en de procedure tot terugbetaling die door wijlen mevrouw V: werd ingeleid voor de burgerlijke rechtbank.

Dit hof is enkel gevat over de burgerlijke procedure. Het kan zich op geen enkele wijze in de plaats stellen van de Commissie van Beroep om te oordelen of er, ingevolge het tijdsverloop, geen overschrijding was van de redelijke termijn die moest leiden tot een vermindering van de sanctie of tot een enkele schuldigverklaring¹.

De vordering waarover het hof gevat is een louter burgerrechtelijke vordering tot terugbetaling van het onverschuldigde, die bovendien in hoofdorde gericht is, niet tegen een overheidsorgaan, maar tegen de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten. De erfgenamen van mevrouw V brengen geen elementen aan waaruit blijkt er in het kader van de huidige procedure, een tekortkoming is geweest van de overheid op het recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, zoals vereist door art. 6 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

6.

Ten overvloede moet daaraan toegevoegd worden dat de erfgenamen van mevrouw V in ieder geval niet aantonen dat, ingevolge de lange duur van de procedure in zijn geheel, hun mogelijkheden van bewijsvoering aangetast werden. Het onderzoek, dat betrekking had op de periode 1 januari 1994 tot 31 augustus 1995, werd blijkens de stukken van het administratief dossier, gevoerd vanaf begin september 1995, met het verhoor van een aantal patiënten en van een aantal voorschrijvende geneesheren. Wijlen mevrouw V: werd ondervraagd op 18 januari 1996 en een proces-verbaal van vaststelling werd opgemaakt op 29 januari 1996. Het "feitenrelaas", met een gedetailleerd overzicht van alle vaststellingen en tenlasteleggingen werd aan mevrouw V bezorgd op 12 september 1997, samen met de oproeping om te verschijnen voor de Beperkte Kamer op 22 oktober 1997. Op die zitting is mevrouw V niet verschenen omdat ze ziek was.

¹ In dit verband moet er, voor zover als nodig, aan herinnerd worden dat, op het ogenblik dat Beperkte Kamer en de Commissie van Beroep hun beslissingen namen, zij, minstens formeel, geen uitspraak deden over de verplichting tot terugbetaling van de prestaties, waarvan zij vaststelden dat ze in strijd met de reglementering werden ingediend. Het kwam op dat ogenblik aan de landsbonden van mutualiteiten toe om, na de beslissing van de Beperkte Kamer of de Commissie van Beroep, de onverschuldigde prestaties terug te vorderen voor de arbeidsrechtbank.

De zaak werd uitgesteld op 14 januari 1998. Op die zitting is mevrouw V. opnieuw niet verschenen. Een beslissing werd gewezen op dezelfde dag. De Commissie van Beroep heeft een arrest gewezen op 26 februari 1999. Uit de beslissing van de Commissie van Beroep blijkt dat mevrouw V. in haar conclusies, meer bepaald inzake de wondverzorging, een verweer heeft gevoerd zowel inzake de principes als over de individueel tenlastegelegde inbreuken.

Voor het arbeidshof werd het volledig administratief dossier neergelegd, met alle ondervragingen van patiënten, zorgverstrekkers en mevrouw V. zelf.

Aldus konden mevrouw V. en haar erfgenamen, zowel in het kader van de administratieve procedure als in het kader van de procedure voor dit hof, over alle relevante documenten beschikken om hun verweer te voeren (in het kader van de administratieve procedure) en hun vordering te staven (in het kader van de procedure voor het hof).

7.

De erfgenamen van mevrouw V. stellen in hun besluiten, in antwoord op de vraag die door het hof in zijn tussenarrest gesteld werd, dat zij het geheel van de uitgevoerde betaling terugvorderen. Alhoewel het hof reeds in zijn tussenarrest onderlijnde dat, in het kader van de huidige procedure, het aan de erfgenamen van mevrouw V.

is het onverschuldigd karakter van hun betaling te bewijzen - en dus te bewijzen dat ieder van de prestaties die het voorwerp uitmaakten van de betaling terecht werden in rekening gebracht - brengen deze laatste, met uitzondering van de prestaties wegens het ten onrechte aanrekenen van prestaties wondverzorging - geen enkel concreet element van bewijs aan.

De terugvordering is derhalve alvast ongegrond voor bedragen opgenomen op

p.84 feitenrelaas: (4.1) overzicht van de niet uitgevoerde bedragen: Fr. 5633 (139,64 euro)

p.85 feitenrelaas: (4.2.1) aanrekenen van het codenummer 418110- 418316 fr. Fr.24.425 (605,78 euro)

p.86 feitenrelaas: (4.2.2) ten onrechte aanrekenen van codenummers voor het weekend, Fr. 28.581 (708,5 euro)

p.89-90 feitenrelaas (4.2.4) ten onrechte aanrekenen van het codenummer 418073 - 418272 (aanrekenen complex wondverzorging): Fr. 251.056 (6.223,52 euro)

in zoverre deze betrekking hebben op verzekerden van de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten.

8.

Enkel in betwisting blijven aldus de prestaties voor de gewone wondverzorging, behandeld onder nr. 4.2.3 van het "feitenrelaas" en gesynthetiseerd op pagina 87 en 88 van het feitenrelaas. Het gaat om "wondverzorgingen" aangerekend via de nomenclatuurnummers 419031 en 419112 (zoals van toepassing op het ogenblik van het verlenen van de verstrekkingen). Beide nomenclatuurnummers hebben dezelfde omschrijving. Het verschil is

dat het eerste nomenclatuurnummer de prestaties bedoelt, aan huis geleverd op de gewone weekdays, en het tweede nomenclatuurnummer dezelfde prestaties verricht in het weekend of op een feestdag.

Ze zijn opgenomen onder artikel 8 van de bijlage bij het Koninklijk Besluit van 14 september 1984 tot vaststelling van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen inzake verplichte ziekte en invaliditeitsverzekering, zoals gewijzigd bij Koninklijk Besluit van 23 juni 1994.

Onder deze nomenclatuurnummers zijn opgenomen volgende prestaties:

“ Verzorging door een verpleegkundige, die ter zitting één van de volgende verstrekkingen omvat: intramusculaire, onderhuidse of hypothermische inspuiting, lavement, sonderen van blaas, blaasspoeling, vagina-irrigatie, zetten van laatkoppen, wondverzorging, aspiratie van secreties, plaatsen van een maagsonde, sonde-en of fistelvoeding, manueel verwijderen van faecalomen”.

In deze opsomming is voor huidige betwisting enkel de term “wondverzorging” van belang vermits het alleen om deze prestaties gaat. Uit het feitenrelaas blijkt dat deze prestatie door mevrouw V werd in rekening gebracht voor de behandeling van een groot aantal psoriasispatiënten, op voorschrift van een dermatoloog, en waarbij de essentie van de behandeling het aanbrengen was van een zalf op de huid, aangevuld in een aantal gevallen met verzorging van kloven, het leggen van verbanden edgl. Ook is er sprake van behandeling van eczeem.

9.

De nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen, steeds zoals van toepassing op het ogenblik van de betwiste verstrekkingen, houdt geen enkele definitie in van dit begrip. Alleen wordt onder artikel 8 § 5 gesteld dat niet mag aangerekend worden als wondverzorging de verzorging die door de rechthebbende zelf, of door de personen die met hem samenwonen, kan worden uitgevoerd of die, indien het om een chronische behandeling van lange duur gaat, kan worden aangeleerd.

In antwoord op de vraag gesteld in het tussenarrest heeft het Rijksinstituut voor Ziekte en Invaliditeitsverzekering aangegeven dat in het kader van het onderzoek niet werd nagegaan of de verzekerde de verzorging zelf kon uitvoeren in de zin van deze bepaling. Er kan aldus vanuit gegaan worden dat geen enkele prestatie als onverschuldigd betaald beschouwd werd op basis van artikel 8 § 5.

10.

In antwoord op een andere vraag gesteld in het tussenarrest geeft het Rijksinstituut voor Ziekte en Invaliditeitsverzekering aan dat er geen enkele officiële of officieuze interpretatie bestaat van het begrip “wondverzorging” door één van de bevoegde organen van het Rijksinstituut.

Het Rijksinstituut verwijst enkel naar de verklaringen gegeven worden in een aantal medische woordenboeken en waarvan de draagwijdte is dat een wonde een onderbreking veronderstelt van de opperhuid (epidermis), met dus het ontstaan van een gaping of een kloof in de huid of de verbreking van de natuurlijke samenhang van een weefsel. Volgens het Rijksinstituut is de definitie van het begrip overigens aan iedere verpleegkundige bekend, zodanig dat het geen verdere toelichting behoeft.

Samen met het openbaar ministerie is het hof van oordeel dat het begrip wonde toch niet zo eenduidig en niet voor interpretatie vatbaar is als het Rijksinstituut voorhoudt.

10.1

In de eerste plaats is het Rijksinstituut niet volledig zelf 'in het reine' met het begrip in zijn conclusies. Op pagina 26 van de conclusies wordt uitgelegd dat de erfgenamen van mevrouw V geheel foutief menen dat het Rijksinstituut van oordeel was dat voor elke wondverzorging sprake diende te zijn van een open wonde of een bloedende wonde. "Nergens wordt voor de tenlastelegging...vermeld dat voor het aanrekenen van de wondverzorging het moet handelen om een open wonde" en "in de uiteenzetting van de argumentatie wordt niet vermeld dat het om een open wonde moet gaan".

Op pagina 27 en 28 wordt dan weer uitvoerig verdedigd dat een wonde noodzakelijk een "open" wonde is.

10.2

De definities opgenomen in de verschillende medische woordenboeken, geciteerd door het Rijksinstituut zijn niet zo eenduidig als het Rijksinstituut het wil doen voorkomen en geven ook geen uitsluitsel over de betekenis die aan de term gegeven wordt in het kader van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen, die meer gericht is op de praktijk van de geneeskundige verzorging. Zo wordt in de definitie van Pinkhof de wonde ("plotselinge gewelddadige verbreking van de natuurlijke samenhang van weefsels" gesteld tegenover een zweer, terwijl volgens het Koninklijk Besluit van 11 juni 2003 (Belgisch staatsblad 23 juni 2003) onder art. 8 § 8, 3° de verzorging van een zweer (net zoals een doorligwonde) opgenomen wordt als een onderdeel van de complexe wondverzorging.

10.3

Dat het begrip wondverzorging ook niet duidelijk was voor de beroepsgroep van de verplegenden blijkt uit het schrijven dat de Vlaamse beroepsvereniging voor Zelfstandige Verpleegkundigen gericht heeft aan het Rijksinstituut op 15 december 1990, waarin de onduidelijkheden in de nomenclatuur worden aangekaart onder meer inzake wondverzorging:

"Het zal U wel niet geheel onbekend zijn dat de nieuwe nomenclatuur voor verpleegkundigen vol dubbelzinnigheden en onduidelijkheden zit. Dagelijks krijgt onze beroepsorganisatie (met

*meer dan 110 leden) zo'n 20 à 30 oproepen met vragen omtrent de interpretatie van de nomenclatuur. Teneinde te vermijden dat iedereen gaat improviseren sturen wij U een vragenlijst met het verzoek ons – indien mogelijk per kerende – hierop een antwoord te geven.
(...)”.*

Specifiek met betrekking tot het begrip wondverzorging hekelt de beroepsgroep het feit dat er in de nomenclatuur nergens een definitie van dit begrip voorkomt.

“Vandaar een vraag naar de algemene omschrijving en de specificatie of als wondverzorging mogen aangerekend worden:

- Inzalving ingevolge eczeemen, schimmels, psoriasis, roodheid bij doorliggen*
- inzwachteling met dauerwindels*
- Aan- en uittrekken van elastische kousen (...)”.*

Aan deze vraag tot interpretatie werd - alhoewel ontvangst gemeld werd van dit schrijven en een onderzoek beloofd werd - nooit enige antwoord gegeven. Gelet op het belang van de vraagstelling, uitgaande van een beroepsgroep, kan moeilijk aangenomen worden dat het gebrek aan antwoord een loutere slordigheid betreft. Veeleer moet aangenomen worden dat de bevoegde diensten van het Rijksinstituut geen duidelijk antwoord konden of wensten te geven.

10.4

Belangrijk bij de beoordeling is ook dat overeenkomstig artikel 8 § 8 van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen, zoals van toepassing op het ogenblik van de betwisting, de wondverzorging die gebeurt door een verpleger, om voor terugbetaling in aanmerking te komen steeds moet voorgeschreven zijn door een arts. Dit voorschrift mag zich niet alleen beperken tot het vermelden van het nomenclatuurnummer, “maar moet de nodige gegevens bevatten om de aangerekende verzorging te identificeren (...). Als het gaat om supplementen voor wondverzorging moet het voorschrift bovendien de kenmerken van de te verzorgen wonde vermelden”

Hieruit blijkt dat ook de voorschrijvende arts, Dr. De T, dermatoloog die blijkbaar zeer frequent psoriasispatiënten in behandeling had, van oordeel was dat de voorgeschreven behandeling - het dagelijks of zeer regelmatig insmeren met een bepaalde zelf - als een wondverzorging moet beschouwd worden. Uit de verklaring van deze geneesheer blijkt overigens dat hijzelf aan mevrouw V aanleerde hoe de verzorging moest gebeuren.

Ter zitting kon het Rijksinstituut niet aangeven of ooit ten aanzien van dokter De Temmerman een procedure werd opgestart in verband met het voorschrijven van een wondverzorging voor psoriasispatiënten. In dit verband kan ook verwezen worden naar de verklaring van de echtgenoot van mevrouw V die zich bezighield met de administratie en die in het proces-verbaal van verhoor van 18 januari 1996 verklaarde: “Ik

stel de computerlijsten op, op basis van de voorschriften. Als ik meen dat een voorschrift niet correct is dan stuur ik dat terug; vb. als een voorschriftje alleen vermeldt “wondverzorging”, dan stuur ik dat terug.”

10.5

Op pagina 39 van het feitenrelaas wordt in verband met de patiënt D. uiteengezet dat over de verzorging van deze patiënt reeds vroeger een proces-verbaal werd opgesteld en een preventiebrief werd gezonden aan mevrouw V. en dat deze desondanks is blijven voortgaan met het aanrekenen van wondverzorging, terwijl het om dezelfde prestaties ging als deze die het voorwerp uitmaakte van de preventiebrief. Bij het nalezen van de preventiebrief blijkt echter dat op dat ogenblik aan mevrouw V. enkel ten laste werd gelegd dat zij een “complexe wondverzorging” had aangerekend. Er werd dus blijkbaar niet betwist dat de behandeling, die identiek was aan deze in de betwiste gevallen (verzorging van psoriasis door het aanbrengen van zalf) als een gewone wondverzorging kon worden beschouwd. Minstens kon deze preventiebrief (PV van vaststelling en van verhoor worden niet voorgelegd) zo door mevrouw V. geïnterpreteerd worden dat zij zich moest beperken tot het in rekening brengen van een gewone wondverzorging.

10.6

Het wordt niet betwist dat op dit ogenblik (vanaf een datum die het hof niet kan uitmaken) de (verpleegkundige)verzorging van psoriasis wel wordt terugbetaald in de nomenclatuur, zij het onder een ander nomenclatuurnummer en dat vroeger er geen enkel specifiek nomenclatuurnummer bestond voor deze behandeling.

11.

In het licht van deze elementen moet het hof besluiten dat, op het ogenblik dat de betwiste vaststellingen gebeurden, het begrip “wondverzorging” niet het voorwerp uitmaakte van een nauwkeurige omschrijving in de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen, en dat het aan de voorschrijvende zorgenverstrekkers en de uitvoerende verpleegkundigen werd overgelaten om in ieder concreet geval na te gaan of er sprake was van een te verzorgen wonde.

In de concrete dossiers waarin een inbreuk werd vastgesteld, met een vraag tot terugbetaling, betrof het telkens gevallen van ernstige psoriasis (of eczeem), vaak met verwikkelingen, waarvan de behandeling werd voorgeschreven door een geneesheer-specialist, bevoegd voor de behandeling van psoriasis. In functie van deze elementen mocht mevrouw V. in redelijkheid oordelen dat zij de uitgevoerde prestaties onder wondverzorging mocht attesteren.

12.

De prestaties, opgenomen onder 4.2.3 van het feitenrelaas voor de beperkte kamer, werden aldus niet ten onrechte in rekening gebracht. Aldus is de terugbetaling die mevrouw V.

uitvoerde "onverschuldigd", en kan zij het voorwerp uitmaken van een terugvordering.

Bij de bepaling van het exacte bedrag van de terugvordering moet echter rekening gehouden worden dat deze enkel gericht is tegen de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten, zodat de terugvordering geen betrekking kan hebben op prestaties, verricht ten voordele van verzekerden van een andere landsbond van mutualiteiten. De Landsbond der Christelijke Mutualiteiten kan alleen gehouden zijn terugbetaling van de prestaties, die door haar oorspronkelijk uitbetaald werden ten voordele van haar verzekerden, en die mevrouw V : e haar ten onrechte terugbetaalde.

Aldus kan geen rekening gehouden worden met de betalingen voor de verzekerden A (VI= verzekeringsinstelling met het nr. van het ziekenfonds) 407), B (310), D (310), D (407), S (407) en V (310).

De vordering van de erfgenamen van mevrouw V derhalve gegrond voor een bedrag van (p.87-88) van het feitenrelaas van BF 174.098 of € 4.315,78.

283886
-3258
-2436
-2406
-84978
-12396
-4314
174098

13.

De Landsbond der Christelijke Mutualiteiten dient veroordeeld te worden tot terugbetaling van deze som. De erfgenamen van mevrouw V vragen om deze som te vermeerderen met de moratoire intresten vanaf de datum van betaling, hetzij 15 maart 1996 en met de gerechtelijke intresten, vanaf de datum van het instellen van de procedure.

Moratoire intresten veronderstellen echter, overeenkomstig artikel 1153 van het Burgerlijk Wetboek, het bestaan van een ingebrekestelling. Er wordt geen ingebrekestelling voorgelegd van 15 maart 1996. Uit de besluiten blijkt wel dat er een ingebrekestelling gezonden werd op 29 april 2004. Deze bevindt zich in het dossier van de arbeidsrechtbank. Moratoire intresten kunnen aldus toegekend worden vanaf 29 april 2004 en dan verder de gerechtelijke intresten vanaf 20 januari 2005. De toepasselijke intrestvoet is de intrestvoet in burgerlijke zaken, zoals deze van toepassing was vanaf 29 april 2004 en later aangepast werd.

14.

Het arrest dient gemeen verklaard te worden aan het Rijksinstituut voor Ziekte en Invaliditeitsverzekering.

De kosten van beide aanleggen dienen tussen partijen omgeslagen te worden. Iedere partij wordt veroordeeld tot een derde van de kosten, en dit voor beide aanleggen.

**OM DEZE REDENEN
HET ARBEIDSHOF**

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, in het bijzonder op het artikel 24,

Rechtsprekend op tegenspraak,

Gelet op het grotendeels eensluidend schriftelijk advies van mevrouw Nathalie Van den Brande, substituut-generaal, waarop repliek van alle partijen.

Verklaart het hoger beroep gedeeltelijk gegrond. Opnieuw wijzend, verklaart de oorspronkelijke vordering van wijlen mevrouw V ^{gegrond voor het bedrag} van € 4.315,75 €. Veroordeelt de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten tot betaling van de som van € 4.315,78, te vermeerderen met de moratoire intresten vanaf 29 april 2004 en met de gerechtelijke intresten vanaf 20 januari 2005, aan de intrestvoet in burgerlijke zaken.

Verklaart het arrest gemeen aan het Rijksinstituut voor Ziekte en Invaliditeitsverzekering.

Veroordeelt ieder van de partijen tot 1/3^e van de gerechtskosten, zowel in eerste aanleg als voor het hof, begroot in hoofde van de erfgenamen van mevrouw V ^{op} € 208,70 dagvaardingskosten en 2 x € 1.210 € rechtsplegingsvergoeding, en in hoofde van beide geïntimeerde telkens op 2 x € 1.210 rechtsplegingsvergoeding.

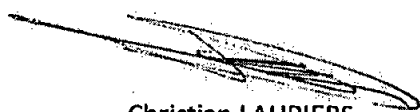
Aldus gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het arbeidshof te Brussel,
samengesteld uit:

Fernand KENIS,
Christian LAURIERS,
Jean-Pierre VAN CONINGSLOO,
arbeider,
bijgestaan door :
Sven VAN DER HOEVEN,

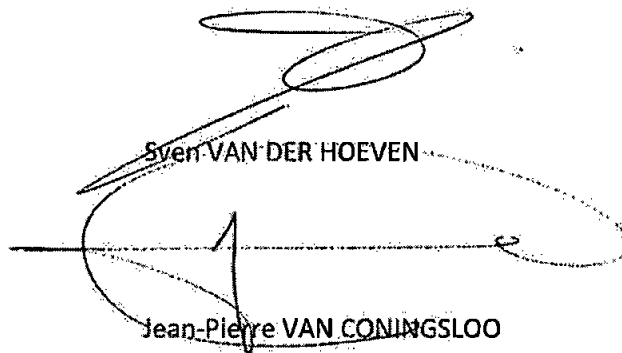
raadsheer,
raadsheer in sociale zaken, werkgever,
raadsheer in sociale zaken, werknemer-
griffier.

Fernand KENIS

Christian LAURIERS

Sven VAN DER HOEVEN

Jean-Pierre VAN CONINGSLOO

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van donderdag 1 december 2016 door:

Fernand KENIS, raadsheer,
bijgestaan door
Sven VAN DER HOEVEN, griffier.

Fernand KENIS

Sven VAN DER HOEVEN

